

[Tastesen]

Jeg vil først sige til hr. Wilhjelm om lovens bogstav, at man kan tage et enkelt afsnit i loven ud og sige: her siger lovens bogstav sådan, men lovens bogstav er også alle de andre bogstaver, som står i en valglov, og hvor der forekommer et system, der har været anerkendt og brugt i forbindelse med partilistesystemet gennem tiderne, og hvorefter man skal opnå et fordelingstal, må man naturligvis gå ud fra, at alle stemmer i dette fordelingstal skal bruges. Så det er altså ikke en entydig situation, det er ikke lovens bogstav her.

Så vil jeg sige om søndre storkreds, at hvis Charlotte Ammundsen havde været opstillet som kandidat, kan man selvfølgelig ikke gå ud fra, at hr. Rahbæk Møller så alligevel ville være den, der havde fået det laveste stemmetal. Vi ved, at der er noget, der hedder kvindepolitik inden for alle partier, og når der opstilles til kvinder for et bestemt parti, for et bestemt område, påvirker det i høj grad, hvordan stemmerne fordeles sig. Det kunne lige så vel have været Bjarne Jensen som Rahbæk Møller, der i den situation havde fået det laveste stemmetal. Men det er selvfølgelig rigtigt, at hvis ingen når fordelingstallet og nr. 1-kandidaten har det laveste stemmetal, så går det videre til nr. 2.

Tingene var ikke rigtigt belyst, siger hr. Wilhjelm, i det døgn, der gik forud for beslutningen her. Tingene var belyst så meget, som det var muligt, på baggrund af at der ingen valgklager lå, og på baggrund af den mulighed, vi havde for at få oplysningerne frem. Det første, der blev gjort, var, at der blev stillet spørgsmål. Der lå ikke noget notat fra indenrigsministeriet, da vi startede arbejdet med denne sag. Vi stillede spørgsmål, og vi fik nogle beregninger. Disse beregninger var ikke et svar på spørgsmålene, men beregninger af, hvordan det gik til, at hr. Rahbæk Møller blev valgt. Vi havde efterfølgende en samtale, hvor vi fik forklaringen på, hvorfor man i første omgang kom frem til en anden kandidat, og ingen i udvalget ville forsinke udvalgsarbejdet med, at der skulle fremskaffes yderligere oplysninger i denne sag, da vi mente, at den forklaring, vi fik, var så klar, som den kunne være. Det var bl.a. baggrunden for, at jeg i folketinget dagen efter brugte det udtryk – jeg skal erkende, at der skulle have været brugt et andet ord – hr. Wilhjelm citerede mig for, nem-

lig: »Det viste sig at være i strid med valglovens bestemmelse.« Det skulle have været: »valglovens fortolkning«.

I en diskussion, som pludselig rejses på det grundlag, er det lidt stærkt at komme og sige, at man hænger sig så bevidst i, at det må være valglovens fortolkning, som det er os, der er berettigede til at finde frem til, og hvor de 21 gør indstilling til folketinget om, at det er det afgørende i denne sag.

Jeg må fastholde, også efter det, vi har hørt fra hr. Wilhjelm nu, som jo er stort set en gengivelse af det, der står i beslutningsforslaget, at den afgørelse, vi traf den 21. december sidste år, beroede på den mest rigtige fortolkning af valgloven, sådan som den er i øjeblikket.

Glistrup (FP):

Det mest afgørende i denne sag overhovedet står i Folketingstidende for indeværende folketingssamling, sp. 30, hvor der står om hr. Rahbæk Møllers mandat, at dets godkendelse sammen med 174 andres vedtoges enstemmigt med 157 stemmer; 3 stemte hverken for eller imod. I det øjeblik folketingets formand med rette har konstateret, at mandaterne er godkendt, som det skete dér og altså med det stemmetal, jeg nævnte, så er det endeligt godkendt. Så kan hr. Wilhjelm, hvis der var tale om at føre moralprædikanterier, nok sige, at man skal være meget nøjeregnende, før man stemmer om det. Det kan man selvfølgelig godt ønske sig fromt, men det er bare således, at det nu engang var den forsamling på de 179, hvoraf de 157 altså stemte for at godkende det, der var afgørende; det gjorde de, og om de var mere eller mindre nøjeregnende, er i den forbindelse ikke noget, der kan fratage hr. Rahbæk Møller hans ret til at være medlem af denne forsamling.

Hr. Wilhjelm fremhæver, at man jo ikke kan anke det. Nej, det kan man ikke, fordi det netop er meningen med denne afgørelse, at den skal være endelig, sådan at der ikke fremover er nogen som helst tvivl om, hvordan folketinget er sammensat. Vi kan jo ikke have, at der pludselig ryger 10–15–20 medlemmer ud, fordi der er nogle, der begynder at gå på jagt i valglovsparagraffer eller andre ting, og man finder ud af, at de vedtagelser, folketinget har lavet i de mellemliggende må-